

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάσσαν ἡμῶν ὁμιλησεῖς καὶ ἐκὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 * Ἑσπεριακοῦ : * Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι . . . ὄρ. 8, — * Ἔτησίαι φρ. χρ. 10, —
 Ἑξαμηνίος . . . 4,50 * Ἑξαμηνίος . . . 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 * Τρίμηνος . . . 3, —
 Αἱ συνδρομαὶ ἔχονται τὴν 1ην ἡμέραν μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσπεριακοῦ λ.κ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου ἐπιφύλαξις λ.κ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδὸς Ἐδριπίδων ἄρ. 58, παρὰ τὸ Βαρθάνειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1910

Ἔτος 32ον. — Ἀριθ. 30

« Ὁ Τιάρκος δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐρωτήσῃ... »
 (Σελ. 246, στ. 6'.)

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Περὶλήψεις τῶν προηγουμένων: — Ἐνας βοημὸς, ὁ Γιεράκος, κατοικῶν εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, κάμνει φίλον τὸν μικρὸν Τιάρκον καὶ τὸ ἐμπιστεύεται τὴν μεγάλην του ἐρῆθεον: εἶνε πτητικὴ μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιφέρει νὰ δοῦσαθῆ καὶ νὰ πλουτήσῃ, μαζί του δὲ καὶ ὁ Τιάρκος, ὡς βοηθὸς καὶ συνεργατὸς του.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὅλοι αὐταὶ αἱ συνεννοήσεις καὶ αἱ προετοιμασίαι ἐγένον με ἄκραν μυστικότητά. Οὔτε ὁ Παγκράτης οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐκ τῶν Βοημῶν δὲν εἶχε μάθῃ τὸ παραμικρὸν. Ὁ ἐφευρέτης, φοβηθεὶς μήπως ὁ Παγκράτης δὲν θὰ τοῦ ἄφινε τὸν προστατευόμενον τοῦ Τιάρκου, ἀν ἐμάνθανε τι τὸν ἤθελεν, ἐσώθησεν εἰς τὸν μικρὸν νὰ κρατήσῃ ἀπόλυτον ἐγκυβέρνησιν.

Ὁ Τιάρκος συνεμορφώθη πιστότατα με τὰς ὁδηγίας τοῦ Γιεράκου. Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν ὅλοι ἠγγύουσι τὰ σπουδαῖα, τὰ ὅποια προητοιμάζονται καὶ κροπᾶντων ὅτι ὁ μικρὸς μαθητὴς ἀναμεμιγμένος εἰς αὐτά.

Τὸ πρῶτον πείραμα.

Ἐν τούτοις ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ κάμουν τὸ πρῶτον πείραμα. Καὶ μάλιστα μάλιστα ἐπρόβλεπαν, διότι ἡ «ἐναρξίς» τοῦ Γιεράκου εἶχεν ἀναγγελθῆ διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἀπὸ τὰ χαράγματα ὁ ἐφευρέτης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ἐδραπέτευσε διὰ τῆς μικρᾶς ὀπισθίας θύρας τῆς Ταβέρνας.

Οἱ δύο φίλοι κατῴρθωσαν νὰ ἐξέλθουν, κρατοῦντες τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὴν συσκευήν, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ οὔτε ὁ Παγκράτης οὔτε ἡ Ζιτάνα, καὶ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. Μόλις ἦτο ἡ τετάρτη πρωϊνή. Ὁ ἐφευρέτης εἶχεν ἀκλέξῃ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκινδύνευεν ὀλιγώτερον νὰ ἐνοχληθῇ ὑπὸ τῶν περιέργων. Ἐζήτησαν μέρος κατάλληλον διὰ τὰς δοκιμὰς των,

καὶ ἐπιτέλους ἤθραν, πλησίον τοῦ χωρίου Νεῖγυ, μίαν μικρὰν νήσον ἢ ὁποία τοῖς ἐφάνη ὡς καμωμένη ἐπιτηδῆς. Ἐπλησίασαν εἰκαὶ διὰ λέμβου καὶ ἀπεβίβασθησαν εἰς εὐρύχωρον κυλιωτέρῃ λειμῶνά, περιβαλλόμενον ὑπὸ δένδρων ὑψηλῶν. Ἦτο ὁ, τι ἐχρειαζέτο!

Ἦνοιξαν τὸ κιβώτιον, ὁ δὲ Τιάρκος, με καρδίαν πάλλουσαν, παρηκολούθησε τὰς τελευταίας προετοιμασίας τοῦ Γιεράκου. Ὁ ἐφευρέτης, ἀπὸς μετὰ μυρίων προφυλάξεων ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς γλῶσῆς τὰς δύο πτέρυγας, ἐξέβαλε τὰ μαῦρα ἐνδύματά του καὶ περιεβλήθη μίαν φανελλαν οὐρανί, στολισμένην με χρυσοῦ ἀστρα, ἢ ὁποία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἰσ-

χοῦ του κορμῶ, μίαν στενὴν περισκέλιδα ἀπὸ κόκκινον μεταξωτὸν, καὶ ἓνα σκουφον βελούδινον, στολισμένον με πτερῶν τοῦ πτηνοῦ, τοῦ ὁποίου ἔφερεν τὸ ὄνομα.

Ὅταν ὁ μικρὸς βοημὸς εἶδε τὸν φίλον του με τὴν φαντακτικὴν αὐτὴν στολήν, ἐχειροκρότησεν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, καὶ, βέβαιος πλέον περὶ τοῦ θριάμβου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμενε, ἐσπευσε νὰ δέσῃ, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Γιεράκου τὰ λωρία, τὰ ὁποία θὰ ἐστερέωναν τὰς πτέρυγας. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα...

Ἐπιτέλους ὁ Γιεράκος ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῆς γλῶσῆς. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἀν ἠγωνίζετο, ὅσον καὶ ἀν ἐκινούσε τὰ χέρια, — τὰ πόδια του δὲν ἐννοούσαν νὰ ἐκκολληθοῦν ἀπὸ τὸ ἔδαφος οὔτε στιγμήν.

— Ἐρῶ τί εἶνε, εἶπε σταματῶν τὰ πτερά δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὥστε νὰ σηκώσουν τὸ βῆρος τοῦ σώματός μου.

« Ὁ Γιεράκος πίπτει βαρῦς... » (Σελ. 246, στ. γ'.)

— Τότε λοιπόν; ηρώτησεν ο Τιάρκος. καταλυπημένος δεν θα πετάξετε;

— Όχι, δά! υπέλαβεν ήσυχως ο Γιέρακας και αυτήν την περίπτωση την προ- είδα' αφού είνε έτσι, φθάνει να ναι εις ένα δένδρο, και από εκεί πιά θα πετάξω ως την άλλην άκρη του χωραφιού, και ίσως μάλιστα θα μπορέσω να κάμω και τὸ γυρό.

— Εμπρός λοιπόν! ἄς ἀνεοῦμε στὸ δένδρο! εἶπεν ὁ μικρὸς βοημὸς, μὴ δυνάμενος νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀνυπομονή- σιαν του.

Μία ὠραία λευκὴ εὐρίσκειο ἐκεῖ πλη- σίον. Ὁ εφευρέτης, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας δὲν ἦτο τόσο εὐκίνητος, κατὰ

ἐρωτήσῃ τὸν εφευρέτην, ἀλλ' ἔταν ἐφθα- σαν ὁ Γιέρακας τῷ εἶπε μόνος του:

— Μία νύκτα ἀνάπαυσις, ἡ ἀνάπαυ- σις μιᾶς νυκτὸς — ὅπως θέλεις — θὰ μὲ κάμῃ καλά. Ὡς ξαναρχίσωμε αὐριο. Δὲν πρέπει νὰ ποιοῦνται κανεὶς ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐμπόδια, ὅταν εἰς τὸ τέλος τὸν περιμένει ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος. Λοι- πὸν αὐριο... Ἀλλὰ οὔτε λέξι σὲ κανένα.

— Σύμφωνοι. Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ Τιάρκος εἰς- ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γιέρακα, ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ νεώτερα, εὔρε τον δυστυχῆ εφευρέτην κυττάζοντα μὲ ἀπελ- πισίαν τὸ χέρι του, τὸ ὅποιον, κρησμένον φρικωδῶς, δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ πα-

ραμικρὸν κίνημα.

— Τί συμβαί- νει; ηρώτησεν ὁ Τιάρκος. Μήπως τὸ χέρι σας;...

— Πρήσθηκα καὶ μοῦ πονᾷ πολὺ. Ὅλη νύκτα δὲ μά- φησε νὰ κλείσω μάτι! ἀπήτησεν ὁ Γιέρακας.

— Ἀ, τί δυστύ- χημα! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς βοημὸς.

Ἦτο πραγματι- κῶς συμφορὰ, κα- τὰστροφή, διότι ἡ πρῶτη πτῆσις εἰ- χεν ἀναγγελθῆ δια- τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὸν κήπον Μαρ- μπέφ.

— Κότταζε: εἶ- πε μὲ πένθιμον φω- νὴν ὁ τραυματίας, δεικνύων δια τῆς ὑγιᾶς του χειρὸς εἰς τὸν μικρὸν βοη- μὸν ἐν πρόγραμμα κολλημένον εἰς τὸν καθρέπτην του καὶ περιέχον τὰ ἐξῆς:

ΑΠΟΥΕΙ! ΑΠΟΥΕΙ!
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
ΣΥΝΑΥΛΙΑ, ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΛΙΚΕΙΟΝ
Εἰς τὰς 10 ἀκριβοῦς
ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΙΙΙ*. ΙΕΡΑΚΟΣ ΙΙΙ!
Α Π Ο Υ Ε
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
Ὡς ἰδῆτε τὸν ἸΠΤΑΜΕΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ
Ζῆτω ὁ Αὐτοματωρ!

— Βλέπεις; ἐκλαυθιρίζεν ὁ εφευρέ- τής ἐνῶ ὁ Τιάρκος ἀνεγίνωσκε τὴν προ- κήρυξιν, λέγει ἀ π ὅ ψ ε. Ἐάν δὲν παρου- σιασθῶ ἀπόψε, εἶμαι ἀτιμασμένος. Ὡς ἴδω δὲ φοβήθηκα, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις μου εἶνε ψεύτικη. Πρέπει νὰ παγω ὅπως- ὅπως, πρέπει χωρὶς ἄλλο! Τί νὰ κάμω;

«Ὁ, τί θαῦμα!...»

Πρὸ τῆς ἀπελπίστας οὕτης τοῦ φίλου του, ἡ ὁποία τὸν ἐλύπει κατακαρδα, ὁ Τιάρκος συνέλαβε μιαν ἰδέαν:

— Τί λέτε; εἶπε δειλά-δειλά, μήπως μπορῶ ἐγὼ νὰ πετάξω στὴ θέσι σας;

Ἀκούσας τὴν πρότασιν αὐτήν, τὴν ὅποιαν ἐπερίμενε, τὴν ὅποιαν ἠλπίζεν, ὁ εφευρέτης ἐξέβαλε κραυγὴν νίκης. Ἦ ὠχρά του θύεις ἐφωτίσθη, ἡ κόμη του, ἡ ὁποία ἐκρέματο οἰκτρῶς ἐπὶ τοῦ μετώ- που του, ἀνερίσθη πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς ἀκτινωτὸν θρίαμβου. Καὶ ἀρπάσας τὸ παι- δίον καὶ θλίβων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀνέκραξε:

— Τίποτε ὀλιγώτερον δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ τὸ θάρρος σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσίν σου, ἀγαπητὸ μου παιδί... Μοῦ σώξεις τὴν τιμὴν!

— Νομίζετε λοιπὸν, υπέλαβεν ὁ μι- κρὸς βοημὸς, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ πετάξω;

— Ἄν θὰ μπερῆσαι; ἀνέκραξε ὁ ἐν- θουσιασμὸν ὁ Γιέρακας, μὰ βεβαίωτατα θὰ μπορέσῃς, καὶ μάλιστα πολὺ καλλι- τερά μου, διότι εἶσαι νέος καὶ εὐκίνητος, ἀνεκτίμητα προτερήματα ποῦ δὲν τὰ ἔχω πλέον ἐγὼ! Μὲ σένα αἱ πτέρυγές μου θὰ κάμουν θαύματα σου τὸ ἀγγυῶ- μαι!

Οὕτως ἀπεφασίσθη, χωρὶς πάντοτε νὰ εἶπουν τίποτε περὶ τοῦ σχεδίου των εἰς κανένα ἀπολύτως, νὰ ὑπάγουν τὸ ἀπό- γευμα εἰς τὸν κήπον Μαρμπέφ, ὅπου εἶχον γίνη ὄλοι αἱ προσοιμασίαι, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ εφευρέτου, δια τὴν παρά- στασιν τῆς ἐσπέρας. Ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, ὁ Τιάρκος θὰ ἐκάμνε τὰς δοκιμὰς του καὶ εἰς ἐν μόνον μᾶθημα θὰ ἐμάθηε τὸν χειρισμὸν τῶν πτερυγῶν.

Καὶ ἀφοῦ συμφωνήθησαν ὅλα, ὁ μικρὸς βοημὸς, καταγοητευμένος, καταχαρο- μένος, ἐπῆγε νὰ ἐτοιμασθῇ δια νὰ κατα- κτήσῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, πρὸ τῶν ἐκπλη- κτων Παρισινῶν, τὸ βασιλεῖον τοῦ ἀέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΡΜΠΕΦ

Ὁ κήπος Πικονέτος, ὁ διευθυντῆς τοῦ κήπου Μαρμπέφ, ἦτο τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἀνήσυχος καὶ νευρικός. Τὸ κατά- στήμιά του, κλειστὸν καθ' ὅλην τὴν πε- ρίοδον τοῦ Διευθυντηρίου (Ντιρεκτοράρ) ἐπρόκειτο νὰ νοσήσῃ καὶ πάλιν, ἀνακαινι- σμένον καθ' ὅλα καὶ πλουτισμένον μὲ ἀναγνωστήριον, μὲ ἐλβετικὸν γαλακτο- κομειὸν καὶ μὲ ποικίλα θεάματα, τὸ κυρι- ὄτερον τοῦ ὁποῖου θὰ ἦτο ὁ ἰπτάμενος ἄνθρωπος. Ὁ κ. Πικονέτος περιεφέρετο παντοῦ, ἐπιπλήττων τούς ὑπηρετίας του, παρρησιάζων τὸς ἀργάτας του, καὶ πα- ρακαλοῦμενος ὅτι αἱ ἀγαλάδες τοῦ γαλα- κτοκομείου δὲν εἶχον γάλα καὶ ὅτι αἱ σκηνογράφοι, αἱ παριστώσαι σπήλαια ἐντὸς τοῦ κήπου, δὲν εἶχον ἀκόμη ατε-

του, ἀνήσυχος ποῦ δὲν ἐδέλεπεν ἀκόμη νὰ ἔρχεται ὁ κ. Ἰέραξ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὀμιλοῦσε ἤδη ὅλη ἡ πόλις, διότι τὰ πο- μώδη προγράμματα τῆς «πρώτης» πε- ριήγοντο ἀπὸ πρωίας εἰς τὸς δρόμους ἐντὸς ἀμάξης, ὀδηγουμένης ὑπὸ δύο ἀρα- πιδῶν.

Ἐπιτέλους τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ ἰπτά- μενος ἄνθρωπος ἐφθασεν.

— Ἄς ἔλθῃ ἐπιτέλους, ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ὁ κ. διευθυντῆς τριβῶν τὰς χεῖρας.

Ὁ φίλος μας Γιέρακας, μὲ τὸ δεξι- χέρι κρημασμένον, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ διευ- θυνητοῦ. Ἀλλὰ μὲλις ἐκτύπησε τὸν νέον «ἀστέρα» του, ὁ κ. Πικονέτος ὠχρίασε.

— Τ' εἶν' αὐτά; εἶπε, δείχνων τὸ μεταξωτὸν μανθῆλι, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζε τὸ χέρι τοῦ εφευρέτου' εἶθε ἀρρωστος, κύριε καθηγητά;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γιέρακας, ἀλλ' ἠκούσαστε, κύριε διευθυντά. Τὸ γύμνασμα θὰ γίνη. Ἴδου ὁ μαθητῆς καὶ ἀντικαταστάτης μου!

Καὶ ἔδειξε τὸν Τιάρκον.

Ὁ διευθυντῆς ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ Βοημοῦ βλέμμα, μὲ τὸ ὅποῖον, θὰ ἐλε- γες, τὸν ἐμέτρησε καὶ τὸν ἐξύτισε. Κ' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν του, ἐστέναξεν ὡς ἄνθρωπος διαφεύγων μέ- γαν κίνδυνον καὶ εἶπε:

— Δόξα σοι ὁ Θεός!.. Μὲ τρομά- ζατε ὅμως, γιατί ἐνόμισα πῶς θὰ εἶχαμε ἀναβολὴ. Καὶ ἔξερετε, μὲ τὸν ἀγριο αὐτὸ ἀνταγωνισμὸ, ποῦ μᾶς κάμνον τὰ ἄλλα θεάματα, αὐτὸ θὰ ἦταν καταστροφή!

— Δὲν ἀθετῶ ποτε τὰς ὑποσχέσεις μου, ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς ὁ Γιέρακας, προπάντων ὅταν διακυβεύεται τὸ συμφέ- ρον τῆς ἐπιστήμης!

— Καλά, καλά, καλά! υπέλαβεν ὁ κ. Πικονέτος, μὲ ἕφος μαρτυροῦν ὅτι τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης ἦτο τὸ τελευ- ταιὸν του μέλημα' ἄς μὴ χάνωμε τώρα καιρὸ' ἔλατε νὰ ἰδῆτε τὸ μέρος σας καὶ ἄς ἀρχίσωμε τὰς δοκιμὰς.

Ἠκολούθησαν τὸν διευθυντὴν εἰς ἓνα μέρος τοῦ κήπου, ὅπου ἐν τῷ μέσῳ με- γάλῃς πρασιᾶς, ἦτο ἐμπεπηγμένος στύ- λος ὕψους ἑκατὸν περίπου ποδῶν, περα- τούμενος εἰς μικρὸν ἐξώστην.

— Ἀπὸ καί-κόνω θὰ πετάξῃς, εἶπεν ὁ εφευρέτης πρὸς τὸν Τιάρκον.

Ὁ μικρὸς βοημὸς, ὁ γενναῖος, ὁ μὴ γνωρίζων σχεδὸν τί θὰ πῆ φοβὸς, ἐκτύ- πησε τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἴστον ἐντελῶς ἀφήριστα. Ἀλλως τε ὁ Γιέρακας τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Βλέπεις, μικρὲ, τῷ ἔλεγε, πόσον εὐκόλον εἶν' ἐδῶ τὸ πείραμά μας. Ὡς πῶς ἀπὸ ψηλά, ὥστε νὰ χρησιμοποιή- σῃς δια τὴν πτῆσιν καὶ τὴν κερτημένην ταχύτητα τῆς πτώσεως' ἐπειτα δὲν ὑπάρ- χουν κλάδοι, νὰ φοβῆθῃς μήπως σκαλώ-

σουν τὰ πτερά σου, ὅπως εἰς τὸ νησί τοῦ Νειγύ. Ἄ, ἐδῶ εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ θὰ τὸ ἰδῆς ἁμέσως.

Εἰσήγαγε τὸν Τιάρκον εἰς τὸ καμα- ρίνι, ποῦ τούς ἐδείξεν ὁ διευθυντῆς, καὶ ἐκεῖ τοῦ ἐφόρεσε τὴν κυανθὴν φανελλαν καὶ τὴν κοκκίνην περισκελίδα. Εἶνε ἀλη- θές ὅτι ἡ φαντακτερὴ στολὴ τοῦ ἤρχετο κάπως πλατειά' ἀλλὰ μὲ ὀλίγας κερφι- τες κατέρωθισαν νὰ τὴν περιορίσουν καὶ νὰ τὴν προσαρμόσουν εἰς τὸ σῶμά του. (Ἔπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

λετο εἰς ἐξορίαν, δὲν θανάγγελλε τὴν ἀναχώρησίν του μελαγχολικώτερα...
— Μὰ γιατί λυπᾶσαι; τὴν ἠρώτησα' τόσω πολὺ ἀγαπᾷς τὰς Ἀθήνας, ποῦ δὲν θέλεις νὰ τὰς ἀφίσῃς οὔτε δυὸ μῆνας;
— Μαρῆσαι τὸ θεάτρο, μοῦ ἀπήντησε' καὶ θὰ λείψω τὴν καλλιτέρη ἐποχῇ. Πόσα νέα ἔργα, πῶς πρῶτες τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὐγούστο!.. Ὅχι αὐτὰ θὰ τὰ γάσω.
— Μὰ τὸ Σεπτέμβριον πάλι...
— Ὡ τὸ Σεπτέμβριον!.. Μὴ μοῦ τὸν θυμίζετε! Ἀρχίζου ἢ βροχές καὶ τὰ σχολεῖα... Τώρα ἐγὼ ἠθέλα νὰ ἤμουν στὰς Ἀθήνας...
— Ποῦ ἦλθε καὶ τὸ μελόδραμα, ε;
— Ἄ, ναί! τί ἄραθ τὸ μελόδραμα!..
— Ἀμὴ ἡ ὀπερέττα;
— Ἄ ναί! τί τρέλλα!..
— Ἀμὴ ἡ ἰταλικὴ ὀπερα τοῦ Φα- λήρου;
— Ἄχ, μὴ μοῦ τὸ λέτε!..
— Καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον;
— Ἄχ, νὰ ζῆτε! ἀφίστε με, γιατί μοῦρραται νὰ κλάψω!..
Ἦταν πραγματικῶς ἐτοιμὴ νὰ δα- κρύσῃ, συλλογισμένη τὰς διασκεδάσεις ποῦ θαῖνε, διὰ νὰ κλεισθῇ εἰς ἓνα ἐρη- μὸν νησί.

— Δὲ βραδέσαι! τῆς εἶπα διὰ νὰ τὴν

παρηγορήσω' ὅση ἀξίζει ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἐξοχὴ, δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ θεάτρα τοῦ κόσμου! Για συλλογίσου τὴ ζέστη καὶ τὴ σκόνη τῶν Ἀθηνῶν, τὲς πνιγνῆρες καὶ φλογερὲς ἡμέρες, τὲς νύκτες τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν κουνουπιῶν!.. Φαντά- ζομαι τί ὄρατα ποῦ θὰ ζῆτε καί-πέρα! Ὡς τρώτε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα... θὰ κοιμάσθε σκεπασμένοι μὲ γονδρὲς κουβέρ- τες ἀπὸ τὴν δροσιά... θὰ κάνετε τὸ λουτρό σας στὴ θάλασσα θ, τὴν ὥρα θέλετε... Κ' ἔνα ποτήρι κρύο νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ σας δὲν θὰ συγκρίνεται βέβαια μὲ τίποτε... Ἀμὴ τὰ δροσερὰ φρούτα, ποῦ θὰ τὰ κόβετε ἀπὸ τὰ δένδρα; Ἀμὴ ὁ καθαρὸς ἀέρας ποῦ θανάπτειτε νύκτα-μέρα; Ἀμ' ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις ποῦ θὰ βάλετε μέσα σας; Ὡς γυρίζετε πάλι ἐξοχῇ, παχουλῇ, ροδοκόκκινῃ, ὅπως καὶ πέρου. Ἐνῶ ἂν ἔμενες ἐδῶ, θὰ χόρταινες διασκεδάσεις, ἀλλὰ θὰ δυνάτιζες καὶ θὰ κιντρινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγρόπνια καὶ τὴν κακοπάθια.

— Μὰ θὰ κοιμώμουν τὴν ἡμέρα! ἀνέ- κραξεν ἡ φίλη μου, τὴν ὅποιαν ἡ ἀγρο- πικὴ μου εἰκὼν δὲν εἶχε συγκινήσῃ, κα- θόλου.

— Τότε λοιπὸν μένε, τῆς εἶπα κ' ἐγὼ.

— Μακάρι νὰ μποροῦσα, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μένω μοναχὴ μου; Φεύγουν, βλέπεις, ὄλοι. Εἶνε καὶ ὁ μπαμπᾶς, ποῦ ἔχει μεγάλην ἀνάγκη ἀπὸ ἐξοχῇ, εἶνε καὶ ὁ ἀδελφός μου ὁ Στέφανος, ποῦ πρέπει νὰναλάβῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστατα του...
— Γίνεσαι λοιπὸν θυσιά γι' ἀγάπη τῶν ἄλλων.
— Τί νὰ κάμω;
— Αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲν σὲ παρηγο- ρεῖ;
— Ἐ, λιγάκι! Ἀφοῦ οἱ ἄλλοι πρέ- πει νὰ πάνε ἐστὴν ἐξοχῇ, καὶ ἀφοῦ, ἂν ἐγὼ ἐπέμεινα διὰ τὰς Ἀθήνας, δὲν θὰ πῆγαιαν ἴσως... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ἦ θυσία μπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ, ἀλλὰ πάντα θυσία εἶνε!...

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀνοίξεν ἡ αὐλαία καὶ ἡ συνομιλία διεκόπη. Ἦ μικρὰ μου φίλη ἐπρόσεχεν εἰς τὸ δράμα. Μίαν στιγ- μὴν τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ. Βεβαίως τὴν συν- ἐκίνει καὶ ἡ τραγικὴ περιπέτεια' ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκλαίε περισσότερο, διότι μετ' ὀλίγων θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας...
Εἰς τὸ τέλος τὴν ἀπεχαίρειτσα καὶ τῆς εἶπα:
— Καλὸ ταξεῖδι!
— Εὐχαριστῶ! μοῦ ἀπήντησε μελαγ- χολικῇ, μὲ δακρυρμένα ἀκόμη μάτια
— Ἐ, λοιπὸν, νὰ σὰς πῶ ἐγὼ τί θὰ συμβῇ; Μετὰ δύο μῆνας, ὅταν ἡ μικρὰ μου φίλη θὰ πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νησί τῆς, θὰ εἶνε ἐπίσης λυπημένη. Βάζω στοίχημα!
Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

ΔΑΝΑΗ Κ. ΔΑΝΑΣΗ Έν Πριγκίπων Κων/πόλεως κρήνη Χρυσός Κόμβος Βραβεύεται υπό το ψευδώνυμον Σουλφίς Είς τόν 118ον Διαγωνισμόν τών Δόσεων [Ίδω Διάπλασιν Ι. Γ. σελ. 88.]

ΑΧΥΡΩΝ-ΠΡΑΣΤΙ

Ημίσειαν ώραν μακράν της Άρτης και επί της όδοϋ της αγούσης εις Άγναντα, επί των κλιτύων των από του ποταμού Άράχου προς τόν χωρίον Πέτα εκτεινομένων ύψωμάτων, κείται τό μοναστήριον Θεοτοκίου. Ονομάσθη ούτω, διότι είνε αφιερωμένον εις την Θεοτόκον. Τήν 3ην Μαρτίου 1897 όρων 1]4 στρατιωτικής κουβέρτας, διότι τά άλλα 3]4 τά έχον έτεροι τρεις στρατιώται, έφθασα μεταξύ των τελευταίων εις τό μοναστήριον, όπου έμέλλομεν νά στρατοπεδεύσωμεν. Ολίγον άνωθεν του μοναστηρίου, έν των προτέρων έχον ιδρυθή πυροβολεία όπου έτοποθετήσαμεν τά πυροβόλα μας.

Τό μοναστήριον συνέκειτο εκ μιας μικράς εκκλησίας, δύο ή τριών κελιών και τινων έρειπιων. Έν αυτώ έζων εις ύπεργήρος μοναχός, κενυρωμένος εις δύο, εις έτερος νεώτερός του διατελέσας επί Τουρκοκρατίας εισπράκτωρ των δημοσίων φόρων και Κύριος οίδε διά ποίας σειράς περιστάσεων καταντήσας καλόγηρος, και μία γραΐα μοναχή, την όποιαν όταν έδλεπον έννεθυμούμενη την προσήτιδα Άγναν, ή όσκα ήτο εις τόν ναόν κατά την Υπαπαντήν του Σιωτήρος. Του γέρον-

τος μοναχού τό όνομα δέν έμαθον, διότι έδαρύνετο νά όμιλήσθ. Όλην την ήμέραν εκάθητο εις τόν ήλιον κρατών μακράν ράβδον ίσως προς αυτόν ήλιού, και διά τινος καλογηρικού μανδυλίου εκάθάρκε διαρκώς τά μάτια του και την μύτην του. Ο δεύτερος όνομάζετο πάτερ Άνανίας και ήτο ή ψυχή του μοναστηρίου, ή δε μοναχή αγία Πελαγία. Έκ των τριών περισσότερον έίλκυσε την συμπάθειάν μου και τόν σεβασμόν ή αγία Πελαγία, ίσως διά την όμοιότητά της προς την προσήτιδα Άγναν. Δέν έπέπρωτο όμως επί πολύ νά διατηρήσθ την εκλεκτήν ταύτην θέσιν έν τή καρδιά μου. Μίαν ήμέραν ειχε πρό αυτής μεγάλη τεμάχια νωπού τυρού, τά όποΐα επέκασσε δι' άλατος. Ήσαν τόσον όρεχτικά ώστε δέν άντέστην εις τόν πειρασμόν νά της ζητήσω όλίγον. Μοι έφριψε τοιοούτον περιφρονητικό βλέμμα, όποιον ούδέ ο σκύλος της θά ήνειχέτο, και έξηκολούθησε την έργασίαν της. Έκτοτε δέν την ήγάπων πλέον.

Μόλις έφθασα, ή πρώτη μου φροντίς ήτο νά εύρω μέρος κατάλληλον νά διανυκτερεύσω. Μετ' ακριβή έρευναν είδον ότι δέν άπέμενον δι' έμέ ειμή μόνον ή εκκλησία και τό υπαίθριον. Άν και ή συντροφία, και μάλιστα την νύκτα, των χλωμών αγίων δέν μοι ήτο καθόλου εύχάριστος, έπρωτίμησα την εκκλησίαν, διότι ναι μεν ή άνοιξις είχεν ήδη στολίσει την γήν με χλόην και τά δένδρα με φύλλα και άνθη, αλλά και ο χειμών δέν ειχε τελείως άπέλθθ. Και την μέν ήμέραν άπεσέρετο εις τάς κορυφάς των όρέων, σύραν τά τελευταία λευκά ράκη του, την νύκτα όμως καθήρχετο και εις τάς πεδιάδας, όπου ησθανόμεθα την ψυχράν άναπνοήν του.

Τήν έσπέραν λοιπόν μετά τό προσκλητήριο, ώθησα μετά τινος φόβου την ύδραν της εκκλησίας και εισήλθον.

Όποια όμως ύπηρεζεν ή εκκληξίς μου όταν είδον τό πάτωμα αυτής πλήρες μαύρων όγκων, οι όποιοι εις τό ήμίφωσ των κανδυλών έφαινοντο ως μαύρα κύττουρα εις τό δάσος. Ολίγου δειν και θά έτρεπόμην εις φυγήν, άν δέν με αναχαίτιζε φωνή άνθρώπου ισταμένου παρά την θύραν.

«Τίς εί; — Στρατιώτης. — Τί θέλεις έδώ; — Να κοιμηθώ. — Έδώ είναι εύζουничό, δέν δ'όχμαστ' πυρβολητάς».

Και πράγματι, τά μαύρα εκείνα κύττουρα ήσαν εύζωνοι διπλωμένοι εις τάς κάκας των. Είς τό άκουσμα των φωνών, οι σκοτεινοί των όγκοι ήρχισαν νά ανασειώνται ως σωρός καμπών, τόν όποιον εκέντησέ τις διά ξόλου. Δέν έπέμεινε περισσότερον και έξήλθον, διότι δέν εί-

χον καμμίαν όρεξιν νά δεχθώ κατά κεφαλής βροχήν εύζωνικών τσαρούχιων έχή ελιγώτερον επικινδύνων των τουρκικών βομβών. Μοι άπέμενε λοιπόν τό υπαίθριον, τό όποϊον ειχε τά προσόντα νά είνε εύρύχωρον, εύσερον, εύήλιον την ήμέραν, και τό σπουδαιότερον δύναται τις νά κατοική έν αυτώ χωρίς νά πληρώνη και ένότιον. Σύραν τό 1]4 της κουβέρτας μου έξηπλώθην κάτωθεν ηγραιάς έλαιας, ή όποια ειχε μέν την εύγενή διάθεσιν νά με προσυλάτθ την ήμέραν από των ακτίνων του ήλιου, ουχι όμως και την δύναμιν νά με προσυλάτθ την νύκτα από του ψύχους. Έστρωσα κατά γής τό 1]4 της κουβέρτας μου, δυνάμενον νά περιλάβθ τό 1]2 μόνον του σώματός μου, έθεσα την παλάσκαν μου και τό περιστροφόν μου ως προσχεφάλαιον και άκαλήν νύκτα.

Ο κόπος είνε τό καλλίτερον και τό εύτηνότερον συνάμα φάρμακον κατά της άνορεξίας και άϋπνίας. Ούτω και έγώ κατακυραιομένος εκ της ήδοιορίας της ήμέρας, εύχαρίστως έδειπνησα με έν τεμάχιον άρτου και τυρού, και γλυκέως άπεκοιμήθην. Τερπνά δε όνειρα με έβουκάλιζον. Έδλεπον ότι ήμην εις τό παχύ μου κρεβάτι — όποιος πεινά καρτέλλα βλέπει στόν ύπνο του, — μέσα εις μαλακά και λευκά σαν τό χλόιν σινδόνια, τά όποια ή καλή μου μητέρα με τά χυρούς της χέρια ειχεν ύφανεί, και ήθέλησα νά γυρίσω και από τό άλλο μέρος νά συνεχίσω τόν ύπνον μου. Άλλά εις γονδρός πόνος εις τό πλευρόν με έξύπνισεν. Ήτο εις έξός λίθος. Τόσον δέ ήμην άπεροσημένος υπό του όνειρου, ώστε ένόμιζον ότι έξύπνησα εις τό δωμάτιόν μου και ήπλωσα την χεϊρά μου νά εύρω τά σπέρτα, αλλά άντι τούτων έθαυσα την ύγραν χλόην.

Μόλις ή ροδοδακτύλος ήώς ήρχισε νά άπλωται εις την ανατολήν, εύρέθην επί ποδός. Τό πρωϊνόν ψύχος δέν έπέτρεπε την περαιτέρω διαμονήν έν τή κλινη. Δέν ήμην δέ ο μόνος πελάτης της ηγραιάς έλαιας εις τό πυκνόν φύλλωμά της ειχον εύρη φιλοξενίαν και πολλά μικρά πτηνά, τά όποια κατά την ύδραν εκείνην έντόνιζον τά γλυκύτερα ήσματά των. Ήτο ή πρωϊνή προσευχή των προς τόν Πλάστην. Ησθανόμην τά μέλη μου αίμωδιασμένα και ήμην βέβαιος ότι θά έλάβανον την άγουσαν προς τό νοσοκομείον. Ευτυχώς όμως μετά τινος κινήσεις και έν καλόν πρόγευμα εκ των ύπολειμμάτων του δείπνου, ησθάνθην έμαυτόν υγιέστατον και εύθυμότατον και έπεισθη, ότι ή έν υπαίθριω διανυκτέρευσις δέν ήτο και τόσον επικινδύνος όσον έφανταζόμην.

Έφ' όσον παρήρχοντο αι ήμέραι, επί τοσοούτον εύρισκον την κατοικίαν μου εύχαριστοτέρα, διότι και έγώ έσυνήθιζον

και ο καιρός έβελετιούτο. Τόσον μάλιστα ειχον συνήθειαν και άγαπήση τους περρωτούς συνοίκους μου και τό πρωϊνόν αυτών ήσμα, ώστε θά περιεφρόνου και την αναπαυτικώτατην οίκίαν, εάν μοι προετινέτο. Δυστυχώς όμως εις τόν κόσμον τοούτον ούδεμία εύτυχία μένει σταθερά και διαρκής, έστω και ή εύτυχία του διαμένει έν υπαίθριω. Έν απόγευμα, από του βόθους του όρίζοντος προς

δυσμάς έν μαύρον νέφος ήρχισε ν' αναθάινη προς τόν ουρανόν και νά καλύπτθ αυτόν ως πένθιμος μαυδίας. Άστραπαι ως πόριναί λόγγαι διέσχίζον αυτό και ύπόκωφοι βρονταί ηκούοντο. Το νέφος ήπλωτο, αι βρονταί καθίσταντο ισχυρότεροι, αι άστραπαι λαμπρότεροι και ψυχρός άνεμος έσειε τά φύλλα των δένδρων. Ένόμιζέ τις ότι φύλλα και δένδρα έ-

τρεμον εκ του φόβου των. Μετ' όλίγον ο ουρανός έγένετο κατάμαυρος και άγρίως έκαρουνόβλει την γήν. Το φώς κατά πολύ ήλαττώθη.

Τά μαύρα νέφη άνεγλύθησαν εις ραγδαίαν βροχήν, ή όποια εις τά επικινηή μέρη έσχημάτιζε ρυάκια μετά ρόχθου κυλιόμενα εις την πεδιάδα.

[Έπειτα τό τέλος]

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

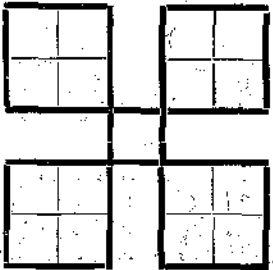
Ένας Φακίρης

Ο Ίνδος αυτός Φακίρης, του όποιου δημοσιεύμεν την εικόνα από φωτογραφίαν ενός περιηγητού, συνήθισε νά περιπατή με τάς χείρας τόσον πολύ, ώστε οι πόδες του έγιναν πλέον άστροσκοί και έντελής άνίκανοι νά τόν ύποστηρίξουν. Τώρα άν ήθελε νά περιπατήσθ σαν άνθρωπος, θά τώ ήτο άδύνατον. Είπομεν και άλλοτε, ότι οι Φακίραι νομίζου ότι ή σκληραγωγία και ή στρέβλωσις του σώματος εύρασκεται τόν Θεόν και άνοίγει τόν Παράδεισον.

Πρόβλημα

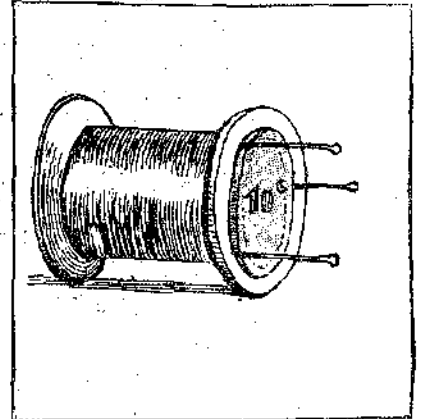
[Έστάλη υπό του Αικαίου Άριστείδου]

Είς τά δεκαεπτά τετραγωνίδια του σχήματος νά τοποθετηθώ οι αριθμοί 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, ούτως, ώστε τό άθροισμα των τεσσάρων τετραγωνιδίων νά είνε παντού 33, ή δε μία διαγώνιος, ή εξ άριστερών προς τά δεξιά, νά διδθ άθροισμα 37.

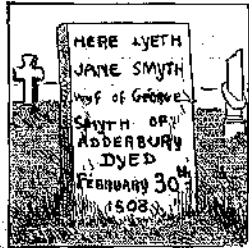
Άλλοις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τάς Άθήνας, τάς Επαρχίας και τό Έξωτερικόν, εϊμπορεί νά στείλθ την λύσιν του άνω Προβλήματος εις τό γραφεϊόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδών την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθώ. Αναλόγως δέ του ποσού

Παίγνιον

Όποιον ήπατολεσθ ή από τά δεκάλεπτα, θά εγγράφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικόνς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τόν πρώτον κληρωθησόμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμήνια ή τριμήνια. (Έάν κληρωθ ή συνδρομητής, ή συνδρομή του θά παραταθ).

Τήν 30 Φεβρουαρίου

Ίδού και κάποιος κύριος Σμύθ, ο όποιος άπέθανε την... 30 Φεβρουαρίου! Δέν θά τό έπίστευε κανείς άν δέν τό έλεγεν ο άψευδής του τάφος, ο όποιος ύπάρχει πρό αίωνων εις μίαν μικράν άγγλικήν πόλιν και τόν όποιον, ως άξιοπερίεργον μνημείον, επισκέπτονται όλοι οι περιηγητάι. Προφανώς ο κ. Σμύθ άπέθανε 1ην Μαρτίου. Άλλά τι έκαμε την οικογένειαν νά χαραΐθ επί του τάφου του μίαν άνύπαρκτον ήμερομηνίαν, είνε άγνωστον.

Έν περιεργόν προσευχητάριον

Αυτό συνέθη έσχάτως εις μίαν γερμανικήν πόλιν. Το χονδρόν προσευχητάριον μίας γραίας κυρίας, πολύ ήρσικου, έπεσεν από τά χέρια της την ώραν που έβγαίνεν από την εκκλησίαν, και ο ιερέας έκαυσε φιλοφρόνως νά της τό σηκώσθ. Άλλά φαντασθήτε την έκπληξίν του, όταν άντι βιβλίου, ησθάνθη εις τά χέρια του ένα πρήγμα κούφιο, σαν κουτί, μέσα εις τό όποιον κείνι έχόρευε...

Λοιπόν πραγματικώς, τό προσευχητάριον της γραίας δέν ήτο παρά ένα κουτί εις σχήμα βιβλίου, μέσα εις τό όποιον έκρυπτεν ένα μικροκαλάμι με ρακήν, διά νά τίνθ ή μικροκού και κατά τό διάστημα της λειτουργίας!

Λύσις του Προβλήματος του 28ου φυλλαδίου.

Table with numbers and letters in a grid format.

Και κατ' άλλον τρόπον, ο άγρός εϊμπορεί νά διαιρεθ ή εις 8 τετράπλευρα, καθέν των όποιων νά έχη δύο μηλέας και μίαν προτοκαλέαν.

Ίδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν Συνδρομὸς τοῦ Κερβ.

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Ὁ οὐρανὸς εἶνε κατακάθαρος καὶ διαφανὴς ὡς κρυστάλλινος καθορέτης, ποῦ τίποτε οὐκ εἶνε ἀντανάκλω. — Καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ποῦ πέφτει ἐπάνω στὴν ἠσυχὴ πόλιν, μοιάζει μὲ δόλοχρυσον ἀπαλὸν πέπλον.

Πέρα μακρὰ στὸν οὐρανὸν τὰ κυκαρία χαράκωνον τὸν οὐρανὸν ὡς γαυρὸν μετὰ κατὰφάει μέρη εἰς τὸ πολὺ χλωμὸν φῶς του. Καὶ τὰ πουλιὰ κάνουν τοὺς αἰωνίους περιπάτους των στὸ χάος, ποῦ ἀρχίζει νὰ γίνεται τρομακτικὸν ὄσο πλησιάζει ἡ νύκτα.

Ἦσυχια, θανάτου βαραίνει τὸ πᾶν, καὶ ἴσα φαίνονται ὡς νὰ κρατοῦν τὴν ἀναπνοήν τους. — Ἡ Ἀκρόπολις ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸν βράχον ποῦ ἀποτελεῖ τὸ στέμμα του, δείχνει μὲ ὑπερηφάνεια τὰ λαμπρὰ καὶ ἐνδοξὰ ἐρελιὰ της.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩΑΝΝΑΝ Δ' ΑΡΚ.

Τίς σοὶ ἐνέπνευσεν, νεαρὰ καὶ ἀδύνατε ποιμενικήν, νὰ ἐγκαταλίπῃς τὴν ἐλαφρὰν ποιμενικήν ὄχθην καὶ τὰ ὑψώματα, τὰ ὅποια εἶχες ἀρχίσει νὰ ἀραιῖς;

Ὁ φείδος ζήλος σου δὲν διεψύσθη; ἀλλὰ ποῖα δύναμις θορυμνιζέται, ὅσο τὸ ξίφος σου, τὰ χρυσὰ λοφία καὶ τὰ ὄρει-χάλκινα κράνη;

(1) Ὑπαντιγμός εἰς τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἀγγλίας, ἐφ' ὧν εἰκονίζεται λεοπαρδαλις.

Πισμῶν, καὶ σεις ἀνδρείοι ἱππῶται, ἀκολοθησατε τὰ βήματά της ἐν ταῖς μάχαις, καλύψατέ την μὲ τὰς ἀσπίδας σας; καλύψατέ την διὰ τῆς ἀνδρείας σας, στρατιώται, τὴν ἐλπίδα τῆς Γαλλίας ὡς ἐνεπιστάθη ὁ βασιλεὺς σας; βαδίζετε, ὅταν ἡ φωνὴ της σᾶς καλεῖ, διότι ἡ νίκη εἶνε μετ' αὐτῆς, μετὰ τῶν ἐχθρῶν της ἢ φυγῆ.

(Casimir Delavigne) Γλυκεῖα Πατριδα

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΤΟΥ Ν. ΠΟΙΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

Ἐξ μῆνης ὅσοι πόνου τὸ μαῦρο κλινάρι τὸ ἐννοῦσα: ἀπ' ὅλα τῆς γῆς τὰ καλά, μονάχα αὐτὸ ἀνελίθη, ὅσων ἐδῶν ἡ χάρι, — Ὁ! δίδε μας πάντα, Θεέ, τὴν ὑγεία.

Θεέ μου, ἥλιος, θάλασσα, ἀνοξέως τρα- [τροῦδία, αὐγῆ, δὲν ὑπάρχουν γιὰ ὅποιον ποιεῖ. Δὲν ξέρει ἂν ζοῖν ἐξω πουλιὰ, ἄσπρα, [λουλουδία. — Θεέ, δίδε πάντα τῇ γαίᾳ τὴν καλῆ. —

Θεέ, κόπες, πόνους, τὴν κάθε ἀτυχία, τὰ πάντα ὑποφέρει, τὰ πάντα νικᾷ, καθένας ποῦ τοῦ ἔχεις χάρισι ὑγεία. — Ὁ! δίδε μας πάντα, Θεέ, τὴν ὑγεία.

Σε' ἀσέγκριτα κάλλη τῆς φέσως, τὰ μῦρια, ἀπλώνει ἡ ψυχὴ μου' καὶ βραβεῖ χαρὰ ὅσοις κάμπους, ὅστις νύχτας τὰ τόσα μυ- [ιστήρια, ὅσων τὸ Ἅγιο ἔχω ὄρω σου, Θεέ, τὴν ὑγεία. Ἄφρογκριο

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ. — ΤΟ ΚΑΚΚΑΒΙ

Γένονταν τὸ μνημόσυνο τοῦ Γεωργη-στοῦ στὸ χωριὸ μου, ποῦ τόκανε ἡ νύφη του ἡ Κυρὰ Νικόλενα στὸ χρόνισμα τοῦ πεθεροῦ της.

Νικόλενα, δὲν τὸ πνεις τὸ κρασί; βλέπω νερὸ μπροστά σου' γιατί;

— Μὲ ἓνα μυστικὸ, λέγει ἡ Κυρὰ Νικόλενα, ποῦ πρώτη φορά θύ' κοῦσετε ὅλοι σας, θὰ μᾶθτε γιατί σέβουμαι τόσο πολὺ τὸν πεθερό μου καὶ γιατί δὲν πίνω καὶ κρασί. Τώρα γέρασα καὶ ἐγὼ καὶ πρέ-πει νὰ τὸ πῶ, γιὰ νὰ μάθουν καὶ ἄλλοι πεθεροὶ πῶς νὰ φέρονται στὲς νυφά-δες των.

Ἦμουν γένοια, καὶ ἀπ' ἀντροπῆ μου εἶπα πῶς τὸ κρασί δὲν τὸ πίνω. Τὸ ἀγα-ποῦσα ὁμοῦ τὸ ξημέρο. Κατέβαινα μο-ναχὴ μου νὰ βράξω κρασί στὸ κακκάβι καὶ νὰ γιομίσω ὄσοινα τὰ λαένια.

Ἐκεὶ ποῦ ἔβγαλα μιά μέρα, δὲν ξέρω πῶς βρέθηκε ὁ πεθερός μου πῶς μου στὸ κελλάρι, ἦταν σκοτεινὰ καὶ δὲν τὸν εἶχα καταλάβῃ. Πρὸ τοῦ γιομίσω τὸ κακ-κάβι, ἔβγαλα λίγο νὰ τὸ δοκιμάσω. Σή-κωσα τὸ κακκάβι νὰ πῶ καὶ νὰ... τὸν βλέπω μπροστά μου. Ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὴν ταραχὴ μου ἔκανα καὶ ἐγύριστ τὸ χερούλι τοῦ κακκάβι στὸ κεφάλι μου καὶ ἐμίσησα τὸ κακκάβι κρημασμένο στὸ λαίμ-μου καὶ τὸ κρασί χυμένο ἄπάνω μου...

— Δὲν εἶνε τίποτε, νύφη, μοῦ λέγει, πές πῶς δὲ σ' εἶδα, καὶ νὰ πίνης κρασί στὸ τραπέζι.

Ἄ! ἰ, λοιπὸν αὐτὸ τὸ ντροπιασμά μου τὸ πήρε μαζὶ του στὸν τάφο του. Ἄν τὸ μάθαινε ὁ ἀντρας μου τότε, ἡ μάννα μου καὶ ἡ συνωρέδες μου, ἕνας γερεμὸς μ' ἔκαρτεροῦσε.

Ἀπὸ τότε σαράντα χρόνια πέρασαν, Χριστὸς καὶ Παναγία νὰ μεταβάλλω κρασί στὸ στόμα μου. Ἐδῶκα-πῆρε ὁ πεθερός μου νὰ μὲ μάθῃ νὰ τὸ πίνω, ὅπως ἔλεγε, τοῦ κακοῦ.

Ἀφῆσέ με, Κυρὸ Φώτη, τοῦ εἶπα, καὶ στὴ μεταλαβὴ μου ἀκόμα θάνατρομάζω. Φαιδρὸς Ἀδάμας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Αἰλῆς: — Μπῆ! καὶ τί εἶνε νὰ μὴ κα-νεῖς σὲ κλοῦθι λόντων; Ἐγὼ μὴ πῆλα πορὰ. Ὁ φίλος του: — Ἀλήθεια; Καὶ τί ἔκα-μαν οἱ λόντες; Ὁ Αἰλῆς: — Τίποτα. Δὲν ἦταν μέση ὅταν μὴμα.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἄσκου Ἰότου

ΕΥΛΟΓΜΤΟΣ

Γέρω ἡ γῆ, προσαινεμένη ἀπ' τὰ χέρια τὰ χλωρὰ πέρα λίμνη κοίμισμένη μὲ ε' ἀτάραχα νερά.

Καὶ σὸ βάθος, μὲς τὸ ρέμμα, ποῖος σὲ μαδρῆ ἀπελασιὰ (τὸ νομίζεις νάναι ψέμμα) ἔρμην ἐκτω' ἐκκλησιὰ;

Ὁ Σταυρός της δείχνει δε' εἶνε ἐκκλησιὰ' ἀληθινή, Χριστιανέ, διαβάτη, μείνε, μέσα κάποιος προσκυνεῖ.

Φέρε λάδι στὸ καντήλι καὶ λιθάνι μυστὸ ἔμπρος εἰς τὴν Ἁγία Πόλιν καὶ στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ.

Φέρε καὶ κερὰ καθαρία. Τὴν καιριάναν εὐ σχοινί ἄς κτυπήσῃ ἀνάγρια-ἀνάγρια γιὰ ν' ἀρθεῖν οἱ χριστιανοί.

Κι' ὁ καπνὸς στὴ λεκουργία νάμνη μὲ τὸ Ἐδλογητὸς ἡ Παρθένα Παναγία καὶ τῶν πάντων ὁ Θεός.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 22ν Ἰουνίου 1910.

Τὶ κρίμα νὰ μὴ εἶμεθα πὸ κοντά, Κάρι-μεν, διὰ νὰ δοκιμάσω τὰ ὄφρα παγωτὰ ποῦ κατασκευάζεις χειμῶνα-καλοκαίρι. Εἶπα εἰς τὸν χ. Φαῖδωνα ὅτι μακαρίζεις τοὺς ἐπειρε-τάς καὶ τὸν εὐχαριστεῖς ποῦ σοὺ τοὺς ἔμαθε.

Ὁχι, Κερκυραϊκῆ Ἄδρα, δὲν εἶσαι τὸσον μεγάλη ὥστε νὰ μὴ λαμβάνης μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἀλλοι, πολὺ μεγαλύτεροί σου, διαγωνίζονται ἀκόμη. Ἡ πρώτη ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Τρεμοσβῆδρον Ἄστρον, ἐκτενεῖς ὁδηγίας πρὸς σὺνδῆσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων περιεχέει ὁ τόμος; τοῦ 1902, τιμῆς ὁμοῦ δρ. 7. Τὴν συνι-στοῖς εἰς ἑδους τοὺς καταγινόμενους καὶ ὀρεῖ-λοντας νὰ γνωρίζουν τοὺς κανόνες κάθε εἴδους Ἀσκήσεως.

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου, Κερκυραϊκῆ Ἄδρα, θερμῶτα συγχαρητήρια διὰ τὸ δίπλωμα, καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ μὴνᾶ. Δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἐξετάσεων ταπεινὸτάτα θὰ εἶνε ἐπίσης εὐχάριστα, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ταναγγείλῃς.

Ἐγὼ εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Ταγγαρέλαν! Ἐδῶκαν ἐξετάσεις καὶ ἐπιδοσθέντες εἰς τὴν Δ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Ἐν ἔτος; ἀκόμη, καὶ θὰ εἶνε ἱστὴρ διὰ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀκόμη μία φοιτητρία λοιπὸν. Καὶ αὐτὴ πάλιν ἀπὸ τὸν κύκλον μας, ὅπως εἶπα σὲ εἶδος νῦν. Ὅ, ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου, Γαλανόλενον, δὲν εἶνε δυνατόν! Σὲ συχαίρω διὰ τὸν προ-βιβασιόν σου εἰς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου. Βρα-βέλιον ἔστειλα. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα τῆς φίλης μου, ἄφου ἡ Ἱδία δὲν τὸ ἔγραψεν, πῶς εἴμπορὶ νὰ τὸ φανερώσω ἐγὼ; Δὲν βλέπω νὰ μοῦ ἀπαντᾷς τίποτε δε' ὅ, τι σὲ ἠρώτησα, Π. Σ. Σαματά. Καὶ τὰ νέα

ποιήματα ποῦ μοῦ ἔστειλες θραύστατα, ἐκτός τοῦ πρὸς τὴν Διάπλασιν ἑμῶν. Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι ἐκείνα, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ποῦ μοῦ ἔστειλες πρῖν, ταντίγραφοι ἀπὸ κά-που, αὐτὸ δὲ μόνον συνέθεσες ὁ ἴδιος... Ἔτσι δὲν εἶνε; Διατὶ δὲν ἀπαντᾷς; Φαίνεται ὅτι δὲν εἶδες τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 27ου φύλλου.

Πολὺ λυποῦμαι γιὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀδελ-φοῦ σου, Μελάχρα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ ἐλ-λαγὴ τοῦ ἀέρος θὰ τὸν κόμη γρήγορα καλά. Εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι καὶ νὰ μὴ μὲ ἐξάσσετε εἰς τὰ ὄσοινα βουὰ σας.

Βεβαίως δὲν παραπονοῦμαι, Ἄστρον Ἀρά-πη, διότι εἶσαι ὅσοι εἶχαν ἐξετάσεις, ἑσταμέ-τησαν αὐτὸν τὸν καιρὸν τὴν ἀλληλογραφίαν των. Τώρα ποῦ ἤσυχασες, γράφε μοῦ. Σὲ συ-χαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ εἰς ἀνωτέρα, κερὶ ἀκαδημαϊκὰ πολεῖται!

Τὶ καλὸ παιδί ὁ Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης! Ἐπήγε καὶ ἔφερε νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, καὶ ἡ μη-τέρα του τοῦ ἔδωσε μιά δευτέρα, τὴν ὅποιαν μοῦ ἔστειλεν ἀμέσως διὰ τοὺς Ἀπόστολους! — Εἰς τὴν πόλιν σας, φίλε μου, ἐγὼ ἀρκετοὺς συν-δρομητάς, ἀλλὰ ὀνόματα δὲν εἴμπορὶ νὰ σοῦ εἶπω. Σὺλλογον εἴμπορεῖς νὰ ἱδρύσῃς μὲ φί-λους σου.

Δὲν σὲ κατηγόρησαν ἀπὸ κακίαν, Ἀγριο-λοῦδο, ἀλλ' ἐνόμισαν ὅτι πράγματι ἀντέ-γραφες τὸ κομμάτι ἐκείνο ἀπὸ τὸ νέον περι-οδικόν, μὴ προσέξασες, γράφε μοῦ. Ἐγχορῖσαι, ὅπου θὰ ἔβλεπαν ὅτι μοῦ τὸ εἶχες στείλῃ πρὸ καιροῦ. Κακὴ συμπτώσις λοιπὸν, καὶ ὄχι κα-κία. Εἶδες βέβαια ὅτι ἐσπυσα νὰ σὲ δικαιο-λογήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγχορῖνοι: «Ἡ λίμνη τῆς Φορέτης καὶ Ἀγριολοῦδου. — Ὁ κάσων τῆς Κερ-κυραϊκῆς Ἄδρας. — Θεῖας ἀρμονίας ἀπο-θέσεως τῆς Γαλανόλενος. — Ἐὶς τὸ λέλειπ-τόν τοῦ Φαιδρῶ Ἀδάμαντος. — Ἄδου ἀνέδοξαν τοῦ Βασιλέως τῶν Βαλκανίων. — Ὁ Κου-τουριώτης τῆς Ἐλπίδος τῶν Ἐπιδοσθέντων. — Ἡ ἰταλικὴ συνθήκη τοῦ Τραϊανῶ. Ἄστρον Ἄπυρον: «Τὶ ἐστὶ πατρις κλπ. (γνωστότατα). — Ἡ Μανδραχὰ. — Ἡ καρ-διὰ τῆς μάνης (δυνατὰ γινώσκων). — Ἄνοιξι-α τῆς νύχτας (τέτοια μοῦ ἔστειλαν πέρα πολ-λά). — Παιγνία καὶ Περιέργα διαφόρων. — Ἐκ τῶν ἀνταίων τοῦ Ἱεροσολέως (πασιγνω-στα). — Μαγικὴ Εἰκὼν. — Ἐπιγράμμα. — Ἀπὸ τὰ φαιδρά. — Ἀ Ἀνθρωπότης. — Ἐ Μο-νοκονδυλιά.»

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

(Πρότασις τοῦ Ἐγγόνου Ἀυτοκράτορος Ἰδε Ἀλληλογραφίαν 24ου φύλλου).

Σ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐπόλοιπον ἐκ τῶς Σ' Δελτ. δρ. 0, 20. Νέαι εἰσφοραὶ: Βασιλεὺς τῶν Ρόδων λ. 20, Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης λ. 10, Κοῦλα Γιώκα δρ. 2, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος λ. 30, Π. Α. Μαιωνιάς λ. 40, Κερκυραϊκῆ Ἄδρα δρ. 1. — Τὸ δλον μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου δρ. 4, 20. Ἐγγραφαὶ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λέξουν: τὸ Γλυκογράμμα (0) μὲ Πατριανὸν Ναυτοπούλον, Ἀάφνης Κλωνάρι, Ἀκροναυ-πλίαν, Μασκῶν. — Ἡ Κυριακίτσα Κωνσταν-τῆ (0) μὲ Ἐλλῆδα Μεγάλον Ἀλέξανδρον, Σανθὸν Ἰπποδῆν, Ζιλχὰ Χανοῦ, Μασκῶν. — τὸ Φίλημα τοῦ Κίματος (0) μὲ Διαξυμένην Γαλανόλενον, Γαλιανὴν μὲς Στραβοφόρον, Μεγεσθένιον Μαιουμαίαν, Μασκῶν. — Ἡ Με-λάχρα (0) μὲ Ζιλχὰ - Χανοῦ, Ἐγγόνον Ἀυ-τοκράτορος, τοῦ Πόνου, τοῦ Χαμόγελου, Μα-

σκῶν, Ἰδανιότσην. — Ἡ Ἰδιότροπος Σαν-θῶλα (0) μὲ Σανθὸν Ἰπποδῆν, Σανθὸν Μου-σὴν, Φλογερον τοῦ Βασιλῆ, Θεοδοσίαν Καρδίαν Ριγολέτιον, Φοῖβον, Πλοαρον Νέ-μον, Ναυκρατοῦσαν. — Ἡ Κάμρον (0) μὲ Θρω-σοθεῖαν Καρδίαν, Μασκῶν, Παλιδά, Ἀκρο-ναυπλίαν. — Ὁ Ἀγγελιοφόρος Ἐρμῆς (0) μὲ Ἐδνικὴν Ψυχῆν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐνδοσθένιον Ἐλλῆνα, (βραβεῖον ἔστει-λα) ἔχει καλὴς ἡ καταγγελία τοῦ Λεοντι-μάχου προηγήθη τῆς ἰδικῆς σου, ὅστε δὲν πρόκειται περὶ τοπογραφικοῦ λάθους;) Μικρὸν Μανδραχῶνιον (βραβεῖον ἔστειλα) Φιλέηρον Τρυγῶνα (αὐτοῦς μοῦ τοὺς ἔδωσαν, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν) Γ. Φ. Α. καὶ Γ. Γ. Γ. (ἐπειδὴ τὸ Πρόβλημα αὐτὸ εἶνε πολὺ παλιὸν καὶ πολλὰκις ἐδημοσιεύθη εἰς περιοδικὰ, ἑλλη-νικὰ καὶ ξένα, εἶπα ὅτι δὲν ἐπείραζεν ἂν ἐδη-μοσιεύετο ἀκόμη μίαν φορὰν, γὰρ τῶν ἀγνο-ούντων δὲν ἤξευρα ὅμως ὅτι εἶχε δημοσιευθῇ καὶ ἐστέλιν, ἄλλως θὰ τὸ ἀπέριπτα.) Ἰου-λιον Κάισρον, (βραβεῖον ἔστειλα) Δημήτριον Πλοαροντῆν (ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν ἂ-σκήσεων ἔληξε) ἀλλως τὸ δὲν ἐδεχόμεν παρὰ πλήρης Σὺλλογός ἀπὸ 12-15 κομμάτια;) Ἀο-χάλιον Σπαρτιάτην (εἶνε! Χάρτην λύσεων ἔστειλα) Ἀθανάσιον Διάκον (καλὸς καὶ ἔλλης ἡ θέλησις εἶνε καὶ δύναμις, καὶ χρέματα, καὶ ὄλα) Ποθητὴν Κωνσταντινουπόλεω (δὲν ἔλθα ποτὲ, ἀλλὰ φαντάζομαι τι μαγεία ὅα εἶνε!) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (βραβεῖον δύνα-σαι: ἀλλὰ τὸ Παιγνιον ποῦ μοῦ στέλλεις ἀ-παιτεῖ καλὴν εἰκόνα, καὶ ποῦ νὰ εἴρω τώρα ζωγράφον;) Κωνσ. Γ. Βίτ. (κατηγήθη καὶ ἀπὸ ἄλλου;) Ἰωάννην Ν. Πλ. (ἔλαδα, εὐ-χαριστῶ) Ρήγαν Φερραῖον (ἔστειλα) Βασι-λέα τῶν Βαλκανίων (ἔχει καλὸς) Μέλλωντα Βογιαράτην (χαίρω πολὺ) Φοῖβον Ἀπόλλωνα (χρῆμα! ἡ παραγγελία σου ἔτετέλεσθη) Βα-σιλέα τῆς Ρόδου (θερμὰ συγχαρητήρια: τὸ βι-βλιον δὲν ἐτέθη ἀκόμη) Παλλοροῖαν (ὄρατον ἔνερον!) Μεχμὺτ Φεχμῆ (ὄχι εἰς χαρτόσημα, ἀλλὰ εἰς γραμματόσημα εἴμπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ ἀντίτιμον τῶν φύλλων ποῦ σοὺ λείπουν) Φλογερον τοῦ Βασιλῆ (τὰ χρέματα ἐλήφθησαν καὶ εἰ παραγγεῖλται σου ἐτετέλεσθησαν) Κ. Α. Γ'αβ. (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) Τιμοκράτορον Ἰδε εἰς τὰ φύλλα δον καὶ 12ον ἐ. ἔ.) Ἀρ-αριαντο Λουλοδῆ (καλὴ διασκεδασίς λοιπὸν ἐστὶν Κάρπο καὶ μὴ μὲ ξεχνᾷς) Γλυκογράμμα (ἔστειλα ἰσηρόν) καὶ πολὺ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας;) Ναπολέοντα Βογιαράτη (ἔλαδα εὐχαριστῶ) Κυριακίτσαν Κωνσταντινουπόλεω (δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τοιοῦτος Διαγωνισμός: λ)μός σου ἔστειλα) Γλυκοτῶν Ἐλπίδα (εἰς τὸν τρέγοντα Διαγωνισμὸν θὰ καταταχθῆς εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν) Χ. Χριστοφ. (ἔστειλα ἔληφθησαν τὰ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ταῖναν) Ἀρα-νάκι (ἔστειλα) Λεοντινοπούλεω Ἐλλῆδα (εὐχο-μαι καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας γράφε μοῦ ταπεινέστατα) Ἀνδοσθένιον Σούλι (ὄλα ἔστειλησαν) Γυρνα-σιον Ἰωαννῶν (ἡ ἐπιστολή σου ὀφρατωτῆτῃ βεβαίως θὰ ἐπιτύχῃ καὶ περιμένω...) Φιλέμα τοῦ Κίματος κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 22 Ἰουνίου, διαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὄδου Ἀφροῦ 8α Ὅρα ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5

